

Libreria / Библиотека
PASSI / КОРАЦИ

Redattore / Уредник
Jovan Janjić / Јован Јањић

Libreria: Stiški književni klub
Едиција: Стишки књижевни круг

Libro numero 32
Књига бр. 32

LA SVOLTA

Raccolta poesie dei poeti Italiani e Serbi

A cura di

Slavica Pejović e Regina Resta

ПРЕКРЕТНИЦА

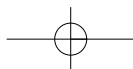
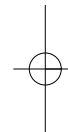
Зборник поезије песника из Италије и Србије

Приређивачи

Славица Пејовић и Ређина Реста

Braničevsko – stiška copmunità letteraria Unione dei
scrittori Serrb
Biblioteca Nazionale „Srboljub Mitić“ Malo Crniće
VerbumlandiArt Galatone (LE)
Clab dei amnati del libro „Majdan“ Kostolac

Удружење књижевника Србије – Браничевско
стишка књижевна заједница
Библиотека „Србољуб Митић“, Мало Црниће
ВербумландиАрт, Галатоне, (ЛЕ)
Клуб љубитеља књиге „Мајдан“, Костолац

ITALIJA

Carlo Alberto Augieri

TEMPO FINO AL TEMPO

Nel tempo dell'ombra una
foglia cade, capello
al pettine bianco
un lumino per leggere,
per pregare:
così scorgere che il
già gemma è
in via e giunge
e giace

Карло Алберто Ауђери

ВРЕМЕ ДО ВРЕМЕНА

У времену сенке један
лист пада, влас косе
беле на чешљу
једна свећа за читање,
и за молитву:
тако приметити да
већ пупољак је
на путу и стиже
и почива

Elisabetta Bagli

PIOGGIA DI LUGLIO

Sono un fiume senza foce,
un vagabondo nell'aria,
un pugno di terra gettato nel nulla,
un tappeto vermiglio sotto piedi di cuoio.
Sono una strada da percorrere in salita,
un campo di grano privo del suo oro,
la pioggia di luglio che non lascia segno,
la fiamma del verso che scintilla nel buio.
Sono il sole incatenato al volere del giorno
sorgo e poi all'orizzonte tramonto,
la luna piena che mangia la notte

mentre apre vita ad altre vite.
Sono un foglio strappato
dal tuo giardino ove fertili
riposano i miei pensieri,
un petalo di rosa senza trama
dipinto su un quadro
cantato di belle parole.
Nessuno mi tesserà la mia tela.
Nessuno mai mi raccoglierà.

Елизабета Баљи

ЈУЛСКА КИША

Река сам без ушћа
скитница у ваздуху
шака земље бачена у празно
црвен тепих под пођоњеним ногама.
Пут сам којим се иде узбрдо
житно поље лишено свог злата
јулска киша што не оставља трага
пламен стиха што светлуца у мраку.
Зачарано сам Сунце по вољи дана
рађам се и онда залазим на хоризонту,
пун Месец што гута ноћ
док даје живот другим животима.
Истргнут сам лист
из твоје баште где плодне
почивају моје мисли,
латица руже без потке
насликана на слици
опевана лепим речима.
Нико неће ткати моје платно.
Нико никада ме неће убрати.

Sergio Camellini

DOLCE MALINCONIA

E' notte
a quest'ora
puoi farmi
compagnia,
ci sei
e ci sarai
ora,
in futuro,
o mai;

possiedi
un fascino
tutto
sentimentale,
un soffio d'anima
che ingentilisce
il cuore,
dolce malinconia:
sei poesia

Серђо Камелини

СЛАТКА МЕЛАНХОЛИЈА

Ноћ је
у овом часу
можеш да ми правиш
друштво,
постојиш
и постојаћеш
сада,
у будућности,
или никада;

поседујеш
драж
ону
сентименталну,
дах душе
што оплемењује
срце,
слатку меланхолију:
ти си поезија.

Gastone Cappelloni

CANDIDA

Dai lineamenti
di sensibile incedere
percepivi
ingannate atmosfere;
cancellando racconti
scavavi cercando
perdute soavità,
sui sorrisi
che musicalità desse
ai perduti, avvolgenti, respiri.

Delicata donna
nel cuore,
saranno sentimenti
che più cercheranno
immortali orizzonti?

Гастоне Капелони

СНЕЖНОБЕЛА

На основу
благог држања
опажала си
варљива расположења;
бришући приче
копала си тражећи
изгубљене нежности
на осмесима
што су дала музикалност
изгубљеним, прикривеним уздисајима.

Нежна жено
у срцу,
хоће ли бити осећаја
што ће највише тражити
бесмртне хоризонте?

Stefano Caranti

L'UMANA DIMENSIONE

Tracciamo distanze
nel tempo frammentato
senza sapere dove,
limiti umani d'imprecisa comprensione,
dove il tutto in spazio vuoto è trasformato.
Voglio svestirmi da logiche terrestri,
frantumare lo spazio senza inganno
che cristallizza anime dolenti,
trovare il giusto raggio
tra i punti di confine.

Ma il tempo che scorre è superiore,
proietta il futuro di speranza
per cercare la smarrita
umana dimensione,
una parola giusta, un gentil gesto,
l'autentico sorriso che non chiede,
quella che tutti noi chiamiamo vita.

Стефано Каранти

ЉУДСКА ДИМЕНЗИЈА

Постављамо раздаљине
у испрекиданом времену
а не знамо где су
људске границе непрецизног разумевања,
где је све промењено у празном простору.
Хоћу да се ослободим земаљске логике,
разбијем простор без преваре
што кристализује болне душе,
нађем праву стазу
између граница.

Али време које протиче је вредније
одражава будућност наде
што тражи изгубљену
људску димензију,
праву реч, љубазан гест
аутентичан осмех што не тражи
ОНО ШТО МИ СВИ ЗОВЕМО ЖИВОТ.

Tonia D'Angelo

MAI PIU'.

Io morii
quel giorno
quando la sua mano
non fu carezza.
Ricordo il mio pensiero
perché capii
ma non fuggii.
Vidi il mare...allontanarsi.
Amavo il mare e
avrei voluto nuotarci
libera...sempre.
Sparirono le albe
i tramonti e
le mie canzoni.
Non avrei
mai più
abbracciato quell'amore
né vissuto la mia vita.
Restai per tanto tempo
così
nei miei anni
prigioniera di quella mano
che non fu più
carezza...
..Mai più!

Тониа Д'Анђело

НИКАД ВИШЕ

Умрла сам
оног дана
када је његова рука
престала да милује.
Сећам се своје мисли,
Јер сам схватила
и нисам побегла.
Видела сам море ... како се удаљава.
Волела сам море и
желела сам да пливам
слободна ... заувек.
Нестале су зоре
и заласци и
моје песме.
Нисам
никада више
загрлила ону љубав
ни живела мој живот.
Остала сам дуго
тако,
у својим годинама,
заробљеник оне руке
која више није била
миловање ...
...Никада више!

Vincenza De Ruvo

SARO' POETA

Nella fugace vita che m'appartiene
d'inchiostro tingerò i miei fogli bianchi
parole sparse nei graffiti dell'aurora
parleranno al cuore...tracce di me
tra ciottoli di ricordi s'apriranno al mondo.
Tra i sospiri e gli sguardi nascosti
dietro gli angoli del mio destino
mi farò ombra nei roseti del tuo domani...
Sarò poeta di frasi silenziose
tra gli sbadigli di un ricordo lontano
a dipingere d'amore le parole...
Di me resterà il profumo del silenzio
un frammento di vita...granelli di parole
sospese negli spazi ricamati dal vento...
il sottile brivido di una risata...
Resterà di me... il ricordo di una foto sbiadita
spiccioli di pensieri a colorare il cielo di parole
scritte....
resterà l'emozione di un abbraccio...
il caldo tepore di un brivido a risvegliare i sensi...
ed il tuoi occhi...a guardare l'immenso!

Винченца Де Руво

БИЋУ ПЕСНИК

У пролазном животу који ми припада
бојићу мастилом беле листове
раштркане речи у графитима зоре
говориће срцу ... трагови мене
у делићима сећања отвориће се ка свету.
Између уздисаја и скривених погледа
иза углова моје судбине
постаћу сенка у ружичњацима твог сутра ...
Бићу песник тихих фраза
у досади неких давних сећања
да осликам с љубављу речи...
Од мене ће остати мирис тишине
део живота ... зрна речи
да висе у просторима извежених ветром ...
нежна језа једног смеха ...
Остаће од мене ... избледела слика сећања
обичне мисли да обоје небо исписаним речима ...
остаће емоција једног загрљаја ...
топлина једног дрхтаја да пробуди чула ...
и твоје очи... да гледају у бескрај!

Mirjana Dobrila-Romanello

TI SEI MAI CHIESTO

Come è difficile morire
ammettendo di aver perso
la scommessa con la vita;
come è difficile sparire
lasciando i figli
vivere nell'indifferenza.

Come è triste la guerra,
la corona del male,
la nostra incapacità
di vivere civilmente.

Come è triste la terra nera,
bruciata dalle bombe,
i bambini mutilati
che non possono correre più;
e io, spenta dentro,
uccisa dall'odio.

Come è duro sopportare
l'eterna cattiveria umana
immensa, implacabile.

Мирјана Добрила – Романело

ЈЕСИ ЛИ СЕ ИКАДА ПИТАО?

Како је тешко умрети
и признати да си изгубио
опкладу са животом,
како је тешко отићи
и оставити децу
да живе у равнодушности;

Како је тужан рат
круна зла,
наша неспособност
да живимо пристојно;

Како наноси бол црна земља
спаљена бомбама,
деца инвалиди
што не могу више трчати
и ја угашена,
убијена мржњом;

Како је тешко поднети
вечну људску злобу
огромну, неумољиву;

Come è difficile morire
non avendo saputo amare,
come è difficile vivere
solo per ammazzare l'amore
e se stessi.

Come è difficile e spietata
la guerra,
mia e tua.

Come siamo miseri
noi uomini
se non abbiamo
nulla da donare
tranne sofferenza e morte.

Како је тешко умрети
кад се никад није знало волети,
како је тешко живети
само да се убија љубав
и себе саме;

Како је тежак и немилосрдан
рат
мој и твој;

Како смо бедни
ми људи
када немамо
ништа да поклонимо осим патње и смрт.

Oliviero Angelo Fuina

SEI NUVOLA DICEVO

Sei nuvola, dicevo

delicata e live
sei forma da scoprire

prima che al soffio
cambi, del nuovo vento,

prima che eterea
in nuovi cieli scompaia

lasciando spazzi blu mare
per stelle in eterno affacciarsi

lasciando passati e presente
scrutando orizzonti infiniti

dal profilo tuo incerto, orfani

Оливиеро Анђело Фуина

ОБЛАК СИ, ГОВОРИО САМ

Облак си, рекао сам сам

нежан и лаган,
облик си који треба открити

пре него што се лахор
претвори у нови ветар,

пре него што ваздушаст
нестанеш у новим небесима

остављајући море-плаве просторе
звездама у вечној појави

напуштајући прошлост и садашњост
испитујући бесконачне хоризонте

са твог гледишта, напуштене

Cheikh Tidiane Gaye

IL CANTO DEI VERSI

Ho dormito con te
solcando le tue dune
di sabbia dorata
memorie fresche
che sollevano il peso
delle anime ancora
piatte.

Poeto con la tua saliva
che bagna il mio respiro
poeto il tuo cammino
che mi guida all'orizzonte
tu, poesia e bella donna
ti poeto cantando
l'incenso dei tuoi fianchi
che abbellisce i miei occhi
piatti.

Sei il mio giardino
e il mio alessandrino;
sei il mio petto
e il mio respiro
sono il verso

Чеик Тидиане Гаје

ПЕСМА ОД СТИХОВА

Спавао сам с тобом
прелазећи твоје спрудове
од златног песка
свежих сећања
које олакшавају терет
душа још увек
безизразних.

Пишем песме са твојом пљувачком
што ми кваси дисање
опевам твој ход
што води хоризонту
ти, поезијо и лепа жено
опевам ти певајући
тамјан твојих бокова
што улепшава моје очи
безизразне.

Моја си башта
и моја рафинирана елеганција;
моје си груди
и мој удисај
ја сам стих

e sei la sillaba
e tra me e te
una sola luce:
la melodia.

Nel nido depongo l'uovo
la parola e accendo il fuoco
aspettando aspettando
aspetto che nasca
il canto dei versi.

а ти слог
и између мене и тебе
само један трачак:
мелодија

У гнездо полажем јаје
реч и потпаљујем ватру
чекајући чекајући
чекам да се роди
песма од стихова.

Hafez Haidar

RIVOLGITI A LEI CON QUESTE PAROLE

Io ti amo
Da tanto tempo
E tu mi ami
Da tanto tempo.
Perché non dichiariamo il nostro amore
Alla luna,
Alla pioggia,
Al sole,
alla neve?
Perché ci nascondiamo come due petali rossi
Nella corolla di una giovane rosa?
Nell'amore non esistono segreti,
Ne vi sono misteri più grandi
Di quelli racchiusi nei cuori di due innamorati.
Dammi la tua mano
Ed io ti darò il mio cuore.
Io non sono il tuo schiavo
Né il tuo padrone.
Io sono semplicemente
Di te follemente
Innamorato.

Хафес Хајдар

ОБРАТИ ЈОЈ СЕ ОВИМ РЕЧИМА

Волим те
Већ дуго
И ти ме волиш
Већ дуго.
Зашто да не објавимо нашу љубав
Месецу,
Киши,
Сунцу,
Снегу?
Зашто се скривамо као две црвене латице
У круници ружиног пупољка?
У љубави нема тајни,
Ни мистерија већих
Од оних затворених у срцима двоје заљубљених.
Дај ми твоју руку
И ја ћу ти дати своје срце.
Нисам твој роб
Ни твој господар.
Ја сам једноставно
Лудо у тебе
Заљубљен.

Maria Teresa Infante

REA

E' giunto tempo di morire
di voltarsi, salutare
andare, poi dimenticare.

E' giunto il tempo di morire
perché l'amore io l'ho già ucciso
con cento colpi sparati in strada
ghigliottinato in Piazza Grande
serpe di prato lo ha avvelenato.

Perché l'amore io l'ho sepolto
cento rose reco ogni giorno,
gigli screziati di rosso sangue
iris sbiancate morte di fame
e margherite spogliate e offese.

Perché l'amore io l'ho cantato
poi presentato come bel dono
ma un fiocco rosso l'ha strangolato
e ora muore di inedia e stenti
sopra un giaciglio fatto di serpi.

Мариа Тереза Инфанте

КРИВА

Дошло је време да се умире
да се окрене, поздрави
оде, онда заборави

Дошло је време да се умире
јер сам љубав већ убила
стотином хитаца испалених на улици
гиљотинирала је на Великм тргу
из травњака змија ју је отровала.

Јер ја сам љубав закопала
сто ружа јој носим сваки дан,
крин попрскан крв црвеном бојом
побелеле перунике умрле од глади
и оголеле и повређене маргарете.

Јер о љубави сам певала
и представила је као леп поклон
али једна црвена машна ју је удавила
и сада умире у гладовању и беди
на лежају од змија.

E' giunto il tempo di salutare
dimenticare per non morire
perché l'amore giammai sorride
come stiletto colpisce al fianco
poi come Giuda ti bacia la sera

Дошло је време да се поздрави
заборави да се не би морало умрети
јер љубав се никад не смеши,
као бодеж погоди у бок
онда као Јуда те увече љуби.

Donato Mancini

JAB

Il soffitto è in ring,
le ombre si snodano tra le corde,
stringono il petto,
i jab arrivano al mento.

Fuori,
il cane randagio abbaia,
una contesa con gatto,
per l'osso di seppia,
sotto una luna che senza pretesa,
sorniona alberga in doppiopetto
nella hall della notte.

Scivola la coperta,
l'afferro, e mi scappa il pensiero,
il tuo profilo, mi arcigna la mente.

Il cuore è una fontana che fa rumore,
gocciola...

Донато Манчини

УДАРАЦ

Таваница је у рингу
сенке вијугају између конопаца
стежу груди,
и примају директан ударац у вилицу.
Напољу
лаје пас луталица,
у свађи са мачком,
око сипине кости,
под месечином која без икаквог прохтева
ћути и отмено живи
у холу ноћи.

Клизи покривач,
грабим га и искрада ми се мисао,
твој профил ме забрињава.

Срце је фонтана што прави буку,
капље ...

Alessandro Nani Marcucci Pinoli

RICORDI

Come trame senza orditi
tele inesistenti... solo fili sparsi
sono i momenti magici
che ci tornano alla mente
quando siamo soli...
Le sensazioni più belle
le emozioni più intense
i tramonti più unici...
le parole più dolci
i RICORDI più emozionanti
vanno rivisti insieme...
intrecciando di nuovo le dita
o baciandosi ancora con gli occhi...

Алесандро Нани Маркучи Пиноли

СЕЋАЊА

Као потка без основе
Непостојеће тканине ... само нити расуте
су магични моменти
који нам се враћају у мисли
кад смо сами ...

Најлепши осећаји
најинтензивније емоције
јединствени заласци...
најслађе речи
најузбудљивија СЕЋАЊА
треба прелистати заједно ...
с' поново испреплетеним прстима
љубећи се опет погледима ...

Massimo Massa

SENZA APPRODO

Sarà l'istante che dà il via
al nulla di segnalato all'orizzonte,
in ogni goccia che fa il mare
confusa e amorfa d'esistenza

Un cerchio chiuso in una bolla
che lenta affonda quand'è ora,
e nel riflesso credere che sia
ignaro del niente che resta da sapere.

Fintanto che m'è dato
migrerò nel mio ostinato volo
come antro di marea che s'annega
in questo o in altro cielo.

Allora un giorno fra le righe
che scivola in silenzio,
a vela, in solitario
verso la mia isola

dove nessuno approda.

Масимо Маса

БЕЗ ПРИСТАНИШТА

Доћи ће тренутак покретања
ничега оцртаног на хоризонту,
у свакој капи што чини море
збуњујуће и безличне егзистенције.

Затворени круг у једном мехуру
што споро се потапа кад за то дође време
и у одразу чини се да је
несвестан онога што треба да се зна.

И доклегод ми је дозвољено
преселићу се у свој тврдоглави лет
као морска шпиља плимом што се утапа
у ово или оно небо

А онда један дан између редова
што клизи у тишини,
једрима, усамљен,
према мом острву
на које нико не пристаје.

che io sia maledetta fino a che non sarà pura
la Babele conosciuta, Tua dimora sulla terra.
Se vorrò ingabbiare l'anima in poesia Ah, che io sia
maledetta!

Cadi, in questo nostro fiume dei miei capelli sparsi
Noi Astri sanguinari Noi fiamme Noi onde
Noi crepuscoli avvinti sempre ardenti e affamati
di morsi di età e di presagi, ma Tu piangi Tu gemi Tu
(memorie di ulivi fili d'erba e d'insetti) sei qui e Qui
ora ti prego: non dormire.

Ђована Мулас

НЕКА САМ ПРОКЛЕТА

Зато што те волим кожо моја
и још више твоју душу, молим те сада: не спавај.
У овом изгнанству што испуњава и упија, зауставља
ми дисање

нека сам проклета док не буде чиста
позната кула Вавилон. Твоје седиште на земљи.
Ако будем хтела да ограничим душу у поезији, ах
нека сам проклета!

Јер, волим те кожо моја и
још више твоју душу и молим те сада ... не спавај
гола међу питањима која ноћу навиру
по лаганој киши и благом узвишењу једна мисао се
рађа, нема.

Завежи ми ноге, у зеницама легу се сни и стихови где
падаш у ову нашу реку моје расуте косе.

Ми крвожедне звезде, Ми пламенови, Ми валови
Ми заробљени сутони увек пламтећи и гладни
угриза, година и предсказања али Ти плачеш, Ти
јаучеш, Ти

(сећање на маслине, власти траве и инсекте) си ту и Ту
те сада молим; не спавај.

Che io sia maledetta fino a che non sarà pura
a Babele conosciuta, Tua dimora sulla terra.
Perché ti amo pelle mia e più ancora
l'anima tua.

Нека сам проклета док не постане чиста
и Вавилон позната. Твоје седиште на земљи.
Јер те волим кожо моја и још више
твоју душу.

Vittoria Nenzi

QUANDO PARTIRO'

Quando partirò,
porterò con me un pugno di questa terra,
chiuderò gli occhi serrando i suoi colori,
inalerò odore di fieno umido di notte.

Quando partirò,
porterò con me il vento fra i capelli,
il calore del sole che stanco sta morendo,
il canto dell'aria tra gli alberi dei boschi.

Quando partirò,
vorrei un cuore
colmo di volti di bambini,
due mani per accarezzare i loro pianti.

Quando partirò,
non vorrei sentir questo peso dentro,
vorrei librarmi in volo come uccello,
ricco di libertà e amore da donare in terra.

Виторија Ненци

КАДА БУДЕМ КРЕНУЛА

Када будем кренула
понећу са собом шаку ове земље,
затворићу очи да задржим њене боје
удахнућу мирис влажног сена у ноћи.
Када будем кренула
понећу са собом ветар у коси,
топлину Сунца што уморно умире,
песму ветра међу дрвећем шуме.
Када будем кренула
желећу срце пуно ликова деце,
усне способне да причају тужбалице,
две руке да милују њихов плач.
Када будем кренула
не желим да осетим овај терет у себи,
хтела бих да полетим као птица
слободом и љубављу па да их поклоним земљи..

Regina Resta

LE TUE MANI

Le tue mani sulla pelle sono
brividi spalmati lungo la schiena
sfogliano i petali di questo fiore.
Con paziente impegno e totale indiscrezione
tuoi respiri stordiscono i miei pensieri
con cerchi di energia tra labbra umide
plasmano i miei desideri
come luce perforano l'anima,
da artista colorano sospiri d'infinito
navigando nelle mie acque in piena.
Ogni movimento mi inonda di passione
mentre le tue fantasie prendono forma
tra morsi, urla e pulsazioni.
La ragione tace e fa parlare i nostri corpi
dove si schiuma la passione
si inebriano i sensi tra le ombre degli spasmi
e sgocciolano su lenzuola bianche
il nettare del tuo vigore.
Attraversami piano fino all'eternità
annegami senza incertezze
la pelle riconosce il suo destino
lo stesso che vive nei nostri occhi
passione che si f concretezza
e penetra nella mente come un tarlo fisso.

Ређина Реста

ТВОЈЕ РУКЕ

Твоје руке на кожи су
дрхтаји разливени дуж леђа
кидају латице овог цвета.
Са стрпљивим залагањем и сасвим индискретно
твој дах збуњује моје мисли
круговима енергије међу влажним уснама
обликује моје жеље
као светлост продире у моју душу,
уметнички боји уздахе бескраја
плови по мојим набујалим водама.
Сваки покрет ме преплави уживањем
док твоја фантазија добија форму
између угриза, узвика и дамара.
Разум ћути а наша тела говоре
тамо где се пенуша страст
где се осећаји опијају међу сенкама грчева
и капљу по белим плахтама
нектар своје снаге.
Продри полако кроз мене све до вечности
утопи ме без двоумљења
кожа препознаје своју судбину
ону што живи у нашим очима
страст која постаје конкретна
па продире у мисли упорна као црв.

Roberto Rossi

CERCO IO

Rotola
il mondo d'oggi
sul pendio
della follia collettiva.
Cerco io
un orizzonte
che dentro me esiste.
Cerco io
un' alba luminosa.
Cerco io
un giorno nuovo.
Rotola
il mondo d'oggi
come nel passato
e perduto ha
il senso dell'umanità.
Esclusioni, egoismi,
fanatismi, menti chiuse,
oscurantismi,
antiche paure
s'aggrovigliano
come predatrici
sulla carne del mondo.

Роберто Роси

ТРАЖИМ

Котрља се
данашњи свет
по низбрдици
колективног лудила.
Тражим ја
један хоризонт
што постоји у мени.
Тражим ја
једну сјајну зору.
Тражим ја
један нов дан.
Котрља се
данашњи свет
као у прошлости
и изгубио је
осећај људскости.
Искључивост, егоизми.
фанатизми, скучени умови,
мрачњаштво,
стари страхови
испреплићу се
као грабљивци
на месу света.

Cerco io
un orizzonte
che dentro me esiste.
Cerco io
un giorno nuovo
per un respiro d'armonia.
Cerco io
l'umanità
in cui credo.

Тражим
хоризонт
што постоји у мени.
Тражим
један нови дан
да хармонично дишем.
Тражим
људскост
у коју верујем.

Nico Rutigliano

LA FUGA

Stasera tento
in fondo è a venti centimetri dal resto
dal muro che separa l'intenso fuori di ogni senso

lascio qui la storia
l'ennesima filanda di parole
germogli nati e mai vissuti
silenzi che hanno visto strazio
piramidi e neutrini
cosparso vizi raggiere e politiche foriere
parrucche e disarmoniche dentiere

quel filo di poesia
quell'argine mai smosso
mi porta in questa via

e intanto il vento tace
il fuoco lento preme
e lascio le parole qui
a fomentare la follia
uniche ali ancora schiuse

Нико Рутљано

БЕГ

Вечерас покушавам
најзад само на двадесет сантимерара од свега
од зида што одваја бесмисао од смисла

овде остављам историју
ко зна коју предионица речи
клице рођене и никад живљене
тишине које су доживеле бол
пирамиде и нутрине
пороке разбацане ореол претходне политике
перике и нехармоничне зубне протезе

она нит поезије
онај нетакнути насип
доводи ме у ову улицу

а дотле ветар ћути
лагана ватра притишће
и овде остављам речи
да распаљују лудост
једина крила још раширена

taniche colme di colore
gesso a disegnare le mie scoscese ombre

son qui e pulsa forte il cuore
la voce è ormai smarrita
le mani puntano il mio cielo

appena
a venti centimetri dal resto.

кантице пуне боја
креду да нацрта моје низбрдне сенке

ту сам и срце снажно пулсира
глас је већ изгубљен
руке су уперене ка мом небу

тек
на двадесет сантиметара од свега

Estela Soami

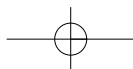
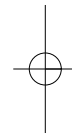
AL CIELO

Chiedo perdono
al cielo
perché ho solo
le ali del cuore
per volare nella
sua immensità
Chiedo perdono
al cielo
quando non so
guardare oltre
le nuvole
Chiedo perdono
al cielo
per essere così
piccola e sperduta
nel suo blu!

Естела Соами

НЕБУ

Тражим опроштај
небу
јер имам само
крила срца
да летим
његовом бесконачношћу.
Тражим опроштај
небу
кад не знам
да гледам изван
облака.
Тражим опроштај
небу
што сам тако
мала и изгубљена
у његовом плаветнилу!

СРБИЈА

Радомир Андрић

ОСЛУШКИВАЊЕ

1.

Свако
У својој јазбини
притајен испод густе
маховине лежи
и ставља
нестрпљиво ухо
на имагинарни часовник
да би јасно чуо
неумитност
како долази
из безвремене даљине
покривајући срца
превише охоло
у веровању
да су заштићена
непробојним оклопом

2.

Свако
негде у својој
дубокој јазбини

62

Radomir Andrić
L'ORIGLIARE

1

Tutti
nella loro tana
nascosti e appiattiti
sotto il fitto muschio
tengono
impazienti l'orecchio
su un immaginario orologio
per sentire chiaro
l'inesorabile
avanzare
dalla lontananza senza tempo
sottomettendo i cuori
troppo superbi
a credere
di essere protetti
dalla impenetrabile corazza

2

Tutti
da qualche parte nella loro
profonda tana

притајен испод густе
маховине ослушкује пун
стрепње каменоломну тутњаву
у сопственом бићу и мисли
да је у питању нестварни
одрон унутар неке
недоступне
планине

nascosti sotto il fitto muschio
origliano pieni di trepidazione
del rimbombare della pietraia
nella personale essenza e nei pensieri
che si tratta di irreale
frana dentro una
irraggiungibile
montagna

Данијела Божичковић-Радуловић

ИСПОД КОЖЕ

Нисам ја
Слика
И податак из личне карте

Ја сам
Беба
И старица
Анђео
И блудница
Хришћанка
Муслиманка
Будисткиња
Верница
Атеисткиња
Ја сам
Со у сузама
И мед у крви
И још сам
Она што остане
Када се кожа одкопча
Сцена напусти
И завеса спусти

Испод коже

Danijela Božičković Radulović

SOTTO LA PELLE

Non sono
La fotografia
Ne la generalità dalla carta d'identità

Io sono
Il bebè
E la vecchietta
Un angelo
E la prostituta
La cristiana
Una musulmana
La buddista
La credente
L'ateista
Io sono
Il sale delle lacrime
E il miele nel sangue
E ancora sono
Quello che rimane
Quando si toglie la pelle
Abbandona la scena
E cade sipario

Sotto la pelle

Борисав Бора Благојевић

ВИНО

Ја не пијем више вино
Чуваћу га за спасење
Да освештам све домове
И све цркве богомоље
Манастире и храмове
Да прелијем све те ране
Сва та гробља и гробове
За све знане и незнане

Чуваћу га за све оне
Расељене и прогнане
За нестале и изгубљене
За огњишта угашена
За све куће порушене
И за оне који траже
Чокот лозу и корене

Чуваћу га за веселја
За све дане и благодане
За све свадбе и буклије
За сва кумства и причешћа
Повојнице и рођења
За опросте и молитве
За сва наша помирења

Borisav Bora Blagojević

VINO

Io non bevo più vino
Lo conserverò per la salvezza
Per benedire tutti i focolari
Tutte le chiese e case di Dio
I monasteri e i templi
Per versarlo su tutte le ferite
Sui cimiteri e le tombe
Per i conosciuti e gli sconosciuti

Lo conserverò per tutti
Gli emigranti ed esuli
Per i dispersi e smarriti
Per gli spenti focolari
Per le case abbattute
E per tutti coloro che cercano
Il ceppo della vite e le proprie radici

Lo custodirò per le gioie
Per tutti i giorni e le feste
Per i matrimoni e per le borracce
Per i padrini e le comunioni
Per i regali e le nascite
Per i perdoni e per le preghiere
Per tutte le nostre pacificazioni

Миљурко Вукадиновић

ПРВИ СВЕТИ САВА У ТУЋИНИ

Пронесе се вести проносе се вести
да је опет пао Цариград и ја
у то не верујем

То је исувише
близу нас: Царство је то – није
мачји кашаљ!

Пропирам кржаве хаљине и
седам за писаћи сто.

Тежак је живот, пре
више Византије – негде,
овде – ништа. Од мојих
нема вести. Браним се
да не поцрним скроз,
кулучећи. Тако, дочекам
Светог Саву.

Miljurko Vukadinović

LA PRIMA FESTA DI SAN SAVA ALL'ESTERO

Si spargono le voci si spargono le voci
che Costantinopoli sia nuovamente caduta
ed io non ci credo.

Essa è troppo
vicina a noi: è un Impero – non è
una bazzecola.

Risciacquo le vesti insanguinate e
mi siedo alla scrivania.

La vita è difficile, prima
più di Bisanzio – da qualche parte,
qui – per niente. Dai miei
non ci sono novità. Mi difendo
per non diventare completamente nero, faticando.
Così giunge il giorno
della festa di San Sava.

Ружица Декић

ИШЧЕКУЈУЋИ

кроз ролетне
видиш ноћ
и
расплинуту месечину
у савршеном низу
године
као вагони
као стара седишта
похабане
лавље урлају
истрајно постојиш
слушајући музику
мртваг Моцарта
у три ноћу
обучеш се
желећи да изађеш
на улицу
и
убереш ноћ
јер она
можда неће видети зору
зидови и даље стоје
квака на вратима

Ružica Dekić

ATTENDENDO

Attraverso le tapparelle
vedi la notte
e
la luna sfocata
in fila perfetta
gli anni
come delle vetture
come i vecchi sedili
sciupati
ruggiscono
tenacemente existi
ascoltando la musica
del morto Mozart
alle tre di notte
ti vesti
desiderando uscire
sulla strada
e
cogli la notte
perché essa
forse non vedrà l'alba
i muri continuano a stare lì
la maniglia sulla porta

никако да зашкрипи
међу континентима
негде заглављено сутра
омамљен нотама
мртваг Моцарта
ишчекујући човека
чија ће песма испрати
сву горчину са усана
све из почетка
почнеш
отвориш уста
пахуље упадају
топе се низ грло
као сладолед
без шећера

in nessun modo scricchiola
tra i continenti
da qualche parte incastrato il domani
stordito dalle note
del morto Mozart
attendendo l'uomo
di cui la canzone laverà
tutta l'amarezza dalla bocca
tutto dall'inizio
cominci
apri la bocca
i fiocchi di neve entrano
si sciolgono lungo la gola
come il gelato
senza lo zucchero

Ана Дудаш

НОСТРАДАМУС

Ни слутио није
Да ће његова пророчанства
Време
Новим понорима
Зверски обнављати,
Допуњавати.

Ни слутио није
Разлагање људских душа,
Кроз њихов морални пад
У дуб' ада земаљско
У злотелесно.

Десило се.
И дешаваће се увек изнова
Да ће човек мржњом прожет
И као руина ломљив
Врлудавим ходом
Господарити,
Видике човечанству
Замагљивати
До самоуништења.

Ana Dudaš

NOSTRADAMUS

Non poteva prevedere
Che le sue profezie
Il tempo
Farà ferocemente ricostruire
E completare
Con le nuove voragini

Non poteva prevedere
La scomposizione delle anime umane
Tramite la loro caduta morale
Nelle profondità degli inferi terreni
Nel male

E' successo.
E succederà di nuovo
Che l'uomo impregnato dall'odio
Anche se di fragile sottomissione
Con titubante cammino
Comanderà
Le vedute all'umanità
Annebbierà
Fino all'auto sterminio

Драган Драгојловић

У ДАЉИНИ

У Аустралији,
у овој даљини,
на другој страни земље,
под непознатим и чудним
звездама,
мислио сам да ћу
заборавити тебе,

да ћу заборавити
тебе и себе
овде у наручју очаја,
у горкој тишини
пустаре
кроз коју лете слике
које не могу да зауставим,

кроз чију празнину
Јужни океан
пребира бисере и светлост
дана који се гаси.

Dragan Dragojlović

NELLA LONTANANZA

In Australia,
in questa lontananza
dall'altra parte del globo,
sotto le sconosciute e strane
stelle,
pensavo di
dimenticarti,

di dimenticare
te e me stesso
qui tra le braccia della disperazione,
nell'amaro silenzio
della steppa
dentro la quale volano le immagini
che non posso fermare,

attraverso il cui vuoto
Oceano del Sud
sceglie le perle e la luce
del giorno che si sta spegnendo.

Љубиша Ћидић

ДРАГА ЛОМАЧА

У нечему мораш сагорети
нека те ватра, нека клета
коначно мора стићи.

И најмања латица
на цветном пламичку
доприноси светлости света.

У нечему мораш сагорети
било би глупо
не дати допринос лепоти.

Исувише ружног
у овај свет
је стало.

У нечему мораш сагорети,
а и на ватри
пре свог пепела да се огрејеш

зар је мало!

LJubiša Djidić

CARO FALÒ

In qualcosa devi bruciare
che sia il fuoco, un maledetto
alla fine ti deve raggiungere

Il più piccolo petalo
sulla fiammella
contribuisce alla luce del mondo.

In qualcosa devi consumarti
sarebbe stupido
non dare un contributo alla bellezza.

Troppa bruttezza
ha saturato
questo mondo.

In qualcosa devi consumarti,
anche sul fuoco
riscaldarti prima della tua cenere.

forse è poco!

Антилета Живковић

УКРАШЋУ

Украшћу ти део Сунца,
део ноћи,
део срца
и ништа ми нећеш моћи.
Спустићу ти пољубац
на очи снене
тихо ти завезати руке
да без престанка милују моје,
црвени конач везаћу око струка
да ти ту заувек остану.

Antileta Živković

RUBERO'

Ti ruberò una parte del Sole,
una parte della notte,
una parte del cuore
e nulla potrai farmi.
Darò un bacio
ai tuoi addormentati occhi,
lentamente sedurrò le tue mani
per farle accarezzare per sempre le mie,
metterò il filo rosso attorno alla vita
per farle rimanere qui in eterno.

Биљана Јанковић

AVE CEZARE MORITURI TE SALUTANT

Ave Cezare morituri te salutant
реткост је жена у арени
где због твог хира
и личног задовољства
о животу и смрти
само твој палац одлучује.
MORS CERTA, HORA INCERTA
знаш ме
ја сам она што је освојила арену
и дрвени мач,
и изгубила право да се у арену врати.
Али данас је другачије,
данас ти не дам за право.
AVE CEZARE MORITURI TE SALUTANT
али данас није тај дан.
не уздај се у то што сам жена
и не рачунај на моју слабост
вратих се sua sponte
због правде запаљеног Рима,
ја потомак племена ратница
жена без десне дојке и верижњаче,
без милости и слабости

Biljana Janković

AVE CESARE MORITURI TE SALUTANT

Ave Cesare morituri te salutant
la donna nell'arena è una rarità
dove per colpa di un tuo capriccio
e una personale soddisfazione
di vita e di morte
decide solo il tuo pollice.
MORS CERTA, HORA INCERTA
Mi conosci
io sono quella che ha conquistato l'arena
e la spada di legno,
e ha perso il diritto di tornare nell'arena.
Però oggi è diverso,
oggi non ti do ragione
AVE CESARE MORITURI TE SALUTANT
Però oggi non è quel giorno,
non pensare che sono una donna
e non ci contare su la mia debolezza
tornai sua sponte
a causa della giustizia per la Roma bruciata,
io discendente della stirpe delle guerriere
le donne senza la mammella destra
senza pietà e debolezza

некад гладијаторка
увек часна ратница
и направих свој избор
HONESTA MOR TURPI VITA POTIOR
изазивам те...
okulos pro okulo, dentem pro dente
Правда за Рим
QUID LICET JOVI NON LICET BOVI
не долази Ерато сваком
чак ни ако запали Рим
данас неће други испаштати
твој грех!
Данас воља Рима
неће зависити од твог палца!
RIME, SURSUM CORDA
PRO FUTURO!

una volta gladiatore
sempre onorata guerriera
e feci la mia scelta
HONESTA MOR TURPIVITA POTIOR
ti sfido...
oculom pro oculo, dentem pro dente
La giustizia per Roma
QUID LICET JOVI NON LICET BOVI
Non viene Erato da tutti
nemmeno se Roma brucia
oggi non espierà un altro
il tuo peccato!
Oggi la voglia di Roma
non dipenderà dal tuo pollice
RIME, SURSUM CORDA
PRO FUTURO!

Јован Јањић

РЕЧ

Реч ми први удах,
први напој,
први залогај!

Реч ми први трептај,
први корак,
први дохват!

Реч ми врата отвара,
снагу даје,
пут обасјава!

Реч ме у живот увела.
Реч ми сведок да постојим.
А они би да ме порекну!

Боже, дај ми да сам реч!
На крају почетак!
По Твојој Речи!

Jovan Janjić

LA PAROLA

La parola è il mio primo respiro,
il primo bere,
il primo boccone!

La parola è il mio primo tremito,
il primo passo,
la prima presa!

La parola mi apre la porta,
mi dà la forza,
mi illumina la via!

La parola mi ha introdotto nella vita.
La parola è il testimone che esisto.
E loro vorrebbero rinnegarmi!

Dio fa che io sia la parola!
Alla fine inizio!
Secondo la tua Parola!

Славица Јовановић

ОРФЕЈУ

Идеш стазом варке
и водиш песнике у низу.

Док слажеш ноћ на ноћ
љупка твоја лира
пева сенима,
љубав је тако далеко,
а тако близу.

Ње више нема,
зашто ниси признао
да си у стубу соли
сузе будућних песника грлио.

Сад и они лутају
међу утварама
слажући бол на бол
због твоје драге изгубљене,
чежње неутолне.

Slavica Jovanović

A ORFEO

Cammini per il sentiero dell'inganno
e conduci in fila i poeti.

Mentre ammassi notte su notte
la tua graziosa lira
canta a tutti,
l'amore è così lontano,
ma così vicino.

Lei non c'è più,
perché non avevi ammesso
che nella colonna di sale
abbracciavi le lacrime dei futuri poeti.

Ora vagano anche loro
tra gli spettri
mettendo pena su pena
per colpa della tua amata persa,
brama insaziabile

Драган Т. Јовић

НАПУШТЕНА КУЋА

Под прозором жута дуња
лист са гране дуго пада
испод крова старе куће
празнина непрегледна

Сва та прошлост
знам да постоји негде записана
да се вратим нећу моћи
кораци ми изнемогли

Под прозором жута дуња
узалудна успомена
што је крије туга непрестана
сапутница ко пас верна

Разум бијем бичем речи
време ломим душу мучим
замку да одрешим
што ме веже ко проклетство
а не нађох себи место
ни под сунцем – ни под небом

Dragan T. Jovic

LA CASA ABBANDONATA

Sotto la finestra la mela cotogna gialla
la foglia dal ramo sta cadendo a lungo
sotto il tetto della vecchia casa
il vuoto immenso

Tutto il passato
lo so che è scritto da qualche parte
tornare non potrò
i miei passi sono incerti

Sotto la finestra la mela cotogna gialla
il ricordo vano
che nasconde la tristezza
compagna fedele come il cane

L'intelletto batto con la frusta delle parole
spezzo il tempo tormento l'anima
per slegare la trappola
che mi lega come una maledizione
e non trovai per me il posto
ne sotto il sole – ne sotto il cielo

Ђурица Крстин

МОЛИТВА У ПШЕНИЦИ

У сваком зрну лик
Моје матере
Као лик са иконе Богородице
Коме се молим
О моја Богородице

И Сунце молим,
За сваку сетву и жетву
И звезде
О моја Богородице

Да ме глдите очима
Као судње моје молитве

Djurica Krstin

LA PREGHIERA NEL GRANO

In ogni chicco il volto
Di mia madre
Come il volto dall' icona della Madonna
Che prego
O Madonna mia

E prego il sole,
Per ogni semina e raccolto
E le stelle
O Madonna mia

Per guardarmi con gli occhi
Come le mie preghiere ardenti

Верослава Малешевић

ДАН И НОЋ

Дан је водопад.
Кроз воду са камена
дуга се провлачи,
горски кристали се котрљају,
светлост се у игри повија,
на маховини лептир се одмара.
После олује ваздух је чист.
Тад' дан је јасан, разумом натопљен,
делима испуњен, жуљевима прошаран.

Ноћ је чаробњак.
Има чудесну моћ
да велом тајни све прекрива,
да страх дозове, да бол појача,
да сузу из ока истисне, да немир разигра,
да сраст распламса, да љубав овенча.
Ноћу се сенке оностране играју
над главама некрштеним.
Ноћ у таму уваљана,
ине даром каквим дароване,
очи отвара.

Veroslava Malešević

IL GIORNO E LA NOTTE

Il giorno è la cascata
Dalla pietra attraverso l'acqua
Passa l'arcobaleno,
i cristalli della montagna rotolano,
e flettono giocando la luce,
sul muschio riposa la farfalla.
Dopo la tempesta l'aria è pulita.
Allora il giorno è limpido, impregnato d'intelletto,
colmo di opere, pieno di calli.

La notte è un mago.
Ha uno strano potere
di nascondere tutto con un velo di segreti,
di richiamare la paura, di aumentare il dolore,
di spremere la lacrima dall'occhio, di attirare
l'inquietudine,
di accendere la passione, di incoronare l'amore.
La notte giocano le ombre trapassate
sopra le teste non battezzate.
La notte nel buio sprofondata
e omaggiati col nulla
gli occhi spalancava.

Дан и ноћ у цвет слити,
у освиту се растају,
у сутону се преплићу,
да пребоје црно и бело,
да смешају уље и воду.

Il giorno e la notte fusi in un fiore.
All'alba si dividono
al crepuscolo si intrecciano
per contare nero e bianco
per mischiare l'olio con l'acqua.

Милисав Миленковић

ОДИСЕЈ СЕ НИЈЕ ВРАТИО

Нећу на згариште
Ни у задах и дим
Над попаљеним краљевством мојим

Нећу да гледам
Здепастиг
Сина трбушастог Телемаха
Великашима како се удвара
И распродаје ми
Оно мало преостале творевине
Тргује златним и сребрним
Кашикама и ножевима
Дарујући пастире и коњовоце
Не би ли покорност од њих
Измолио

Нећу ни Пенелопи да се надам
Превремено потонулој
У омаму и сласт
Владавине без краља
Нећу и нисам се вратио
Да потонем и ја у власт јело и пиће
У већ охлађену постељу брачну

Milisav Milenković

ODISSEO NON è TORNATO

Rifiuto le macerie
Come il lezzo ed il fumo
Sul mio regno bruciato.

Non voglio guardare
Il tozzo
Figlio del panciuto Telemaco
Come corteggia i nobili
E mi sta svendendo
Quel poco che è rimasto
Mercanteggia con dorati ed argentati
Cucchiari e coltelli
Buttando via i pastori e le guide dei cavalli
Per ottenere da loro
La sottomissione

Non voglio sperare nemmeno in Penelope
Annegata prima del tempo
Nello stordimento e nel piacere
Nel governare senza il re
Non voglio e non sono tornato
Per cadere pure io nel potere del mangiare e del bere
Nel già freddo letto matrimoniale

Милије ми је да нећу
Него да хоћу
И да се непрекидно напајам
Лажном надом
Да ће се повратити она Хераклитова река
На чијој обали ме Хомер лаже
Песмом и љубављу да ме очекују

Напуштам заувек таласе
Варљивог мора Јонског
И полазим за стадом
Већ далеко одмаклим ка врху
Брежуљкасте заравни
Где се вечни мрак спрема
Само се надам
Неће ли се обрести крвожедни вукови
А ваздух неће одисати
Смрадом и пепелом
Издајом и лицемерним осмехом сина
Као ни јаловим загрљајем
Давно извикане Пенелопе.

Лојалне и разборите поданике
Поплавише тамни таласи злотвора

Sono più lieto con il no
Che con il si
E di dover coltivare in eterno
La beffarda speranza
Che tornerà quel fiume di Eraclito
Delle cui sponde Omero mi inganna
Di attendermi con la canzone e con l'amore

Abbandono per sempre le onde
Dell'ingannevole mare Ionio
E vado dietro al gregge
Già andato lontano verso la cima
Dell'ondulato altopiano
Dove incombe il buio eterno
Spero solamente
Che non si presenteranno i feroci lupi
Che l'aria non puzzerà
Del fetore e della cenere
Del tradimento e del sorriso ipocrita del figlio
Dello sterile abbraccio
Della da tempo diffamata Penelope.

I leali e i saggi sudditi
Coprirono le nere onde dei malfattori

Рада Несторов

ТИ СИ

Ти си сан мојих снова
Нестварно биће из Раја
Мирисни ливадски цвет
Из мог краја.

Заједно радост и туга
Смех и суза
Огледало у мору
Где заједно чекасмо зору.

Сада моја рука прелази
Преко твог лица
Бришем ти влажне образе
Од суза издајица.

О, немоћи наше
За жељом да променимо свет
Или бар нешто,
Све је било просто,
Да будемо заједно
Зато сузе сакривамо вешто.

Rada Nestorov

TU SEI

Tu sei il sogno dei miei sogni
Irreale essee ireale del Paradiso
Un profumato fiore del campo
Dalle mie parti.

Insieme gioia e dolore
Risata e lacrima
Lo specchio nel mare
Dove insieme attendiamo l'alba.

Ora la mia mano passa
Sul tuo viso
Ti asciugo le umide guance
Dalle lacrime traditrici.

O, debolezza nostra
Col desiderio di cambiare il mondo
O almeno qualcosa,
Tutto era semplice.
Per stare insieme
Perciò abilmente nascondiamo le lacrime.

Славица Пејовић

ПУСТАРОМ ХОД

Лепотом украшена
Призив је
Оку ...Зорном

И пев његов
Славуја песма
Цвркут ... умилни

Ка њој
Шапат само
Тији ... Нежни

Додир као недодир
Лепоте Еуридике
И пева Орфеја

Док венце плету
Обзорју
Заводном

Ил' сан то би?
Пустаром док ходе
Невини?

Slavica Pejović

IL CAMMINO NELLA LANDA

Adornata di bellezza
L'attenzione è
All'occhio...limpido

E il suo canto
Il canto d'usignolo
Cinguettio ...amabile

Verso lei
Il sussurro solamente
Sommesso... tenero

Il tocco come non tocco
La bellezza di Euridice
E il canto di Orfeo

Mentre intrecciano le ghirlande
Al seducente
Orizzonte

Ed era un sogno
Mentre camminavano nella landa
Innocenti?

Драган Ј. Ристић

ЈА СЕ (НЕ) БУНИМ

да ли је казати о нечему
да је покварено, подло и гнусно
заиста увек баш толико
покварено, подло и гнусно
да нико неће ни проверити
да ли је то тада заиста било
покварено, подло и гнусно
него ће одмах (пот)казивача
оштро осудити

говорим покварено, подло и гнусно
и мирно очекујем да будем осуђен

Dragan J. Ristić

IO (NON) MI LAMENTO

Si può dire di qualcosa
che sia depravazione, viltà, infamia,
è sempre proprio così
depravazione, viltà, infamia
che nessuno neppure verifica
che sia veramente
depravazione, viltà, infamia
ma farà subito il delatore
che condanna con severità

Io parlo in modo depravato, vile e infame
E attendo tranquillamente di essere condannato.

Зорка Стојановић

ОТАЦ

Миран и тих,
ни мрава,
ни птицу,
ни псовку...

На раскрсници живота
осмехом
сунце освајао.

Отварао подрум
да мудрост попије,
шљиву запали,
мобу подигне...

Свему дође
и прође време.
Велика туга,
за моју причу.

У Белом селу,
на брду,
високи камен
уз Бога га чува.

Zorka Stojanović

IL PADRE

Tranquillo e silenzioso,
nemmeno se fosse la formica,
un uccello
non una bestemmia...

Nel bivio della vita
col sorriso
conquistava il sole.

Apriva lo scantinato
per bere la saggezza,
per ardere la prugna,
per richiamare la gente.

Per tutto arriva
e se ne va il tempo,
una grande tristezza,
per la mia storia.

Nel villaggio Bianco,
sulla collina
una pietra alta
insieme a Dio gli fa da guardia.

Зоран Рикардо Стојићевић

НЕЗВАНИ

Дођоше неки ниоткуда,
са знањем ту и тамо,
заузеше наша места ,
а ми их оберучке прихватамо.

И уместо да нас се плаше,
јер су напустили њихово
и дошли на наше,
они се све више множе
да наше постојање угрозе.

Оставили су своје
и дошли по моје
и уместо да се због
начињене неправде боје
они сада мени живот кроје.

Ове су њиве сине за тебе
а не да их други оре и сеје,
наше плодове бере.

Ове су шуме сине за тебе
а не да их други сече и деље,

Zoran Rikardo Stojićević

NON INVITATI

Arrivarono alcuni da chi sa dove,
con un poco di sapere,
presero i nostri posti,
e noi li abbiamo accolti a braccia aperte.

E anziché temerci,
perché hanno abbandonato il loro
e sono venuti da noi,
si moltiplicano sempre di più
per minacciare la nostra esistenza.

Lasciarono il proprio,
e sono venuti sul mio,
e anziché aver paura
per le ingiustizie commesse,
ora decidono della mia vita.

Questi campi figlio sono per te
e non per ararli e per seminarli gli altri,
per raccogliere i nostri frutti.

Questi boschi figlio sono per te,
e non per tagliarli e spaccarli gli altri,

нашом грађом своје домове
гради и греје.

У будућности, када се гробови отворе
и наши мртви проговоре,
сви живи ће да се постиде
і од срама у земљу пропадну.

per poi con il nostro legname
costruire e riscaldare le case.

Nel futuro quando le tombe si apriranno
e i nostri morti parleranno,
tutti i vivi si vergogneranno
e per la vergogna sprofonderanno.

Радосав Стојановић

И ОДВЕДОХ ЈЕ У ПРИЗРЕН

И одведох је у Призрен, на реку
После толико година
И рекох јој: „Не бој се, љубљена моја,
Ништа ми не крадемо од Божјих дарова
Све је то Створитељ смислио за људе
За оне што ходају под његовим сводом“.
Али она је неповерљива:
„Бојим се“, рекла је опет,
„Био си венчан за Љевишку, Самодрежу,
За Студеницу, Грачаницу и Љубостињу,
Смислиће велику освету
Изневерене лепотице!“
„Али ти си моје пролеће и лето“, кажем јој,
„Мој бисерни дану и ноћи кристална,
Имај у мене бар толико уздања
Док мајстори дижу Свете Архангеле
Да се причестимо у пољу
И закићемо трноружицом
Ваља нама путовати стазама стрменим
Где нас очекује пород Јерусалимски

Radosav Stojanović

E LA PORTAI A PRIZREN

E la portai a Prizren sul fiume
Dopo tanti anni
E le dissi: „Non aver paura, amata mia,
Noi non rubiamo nulla dei regali di Dio
Tutto questo L'Altissimo l'ha inventato per la gente
Per coloro che camminano sotto la cappa celeste.“
Però lei è diffidente:
„Ho paura“ – disse di nuovo.
„Ero sposato con Ljeviška, Samodraža,
Con Studenica, Gračanica e Ljubostinja,
Ideeranno una grande vendetta
Le tradite bellezze!“
„Però tu sei la mia primavera e l'estate“, le dico.
„Mio perlaceo giorno e mia notte cristallina,
Abbi in me almeno un po' di fede
Mentre i maestri innalzano i Santi Arcangeli
Per farci la comunione nel campo
E ci adorniamo con biancospino
Dobbiamo viaggiare su ripidi sentieri
Dove ci attende la prole di Gerusalemme“

Љиљана Црнић

БЕЗ НАСЛОВА

*„А мајке, никада нису покојне,
само оду да нас сачекају
и направе места за нас“*

Жељко Иванковић

У нашу се кућу
мирис смрти
ушуњао.
Да ли да нас уплаши
или само подсети да је ту,
да смо ми ти који су следећи
или да покаже колико је снажан осећај
неизвјесности, чекања.
Надвијао се у њену собу
играо, неће па оће.
Чекали смо шутећи.
Чак стрпљиво
крили страх.
Бог види.
Данас нам је показала
да смо само гости на планети.

Пожурила је. Нисам стигла да је загрлим.
Сузе су је покушавале стићи.
Туга ми је свједок.

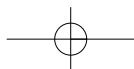
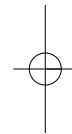
Ljiljana Crnić

SENZA TITOLO

„E le madri non sono mai trapassate
Se ne vanno solo per attenderci
E per fare il posto per noi“
Željko Ivanković

Nella nostra casa
si è introdotto il profumo
di morte.
Forse per spaventarci
oppure solo per ricordarci che è qui,
che siamo noi i successivi
o per dimostrarci quanto è forte il senso
d'incertezza dell'attesa.
Si presentò nella sua stanza
Giocava, voleva e non voleva.
Attendevamo in silenzio.
Pazientemente
nascondevamo la paura.
Dio vede.
Oggi ci ha mostrato
Che siamo solo ospiti sul pianeta.

Si è affrettata. Non avevo tempo di abbracciarla.
Le lacrime tentavano di raggiungerla.
La tristezza mi è testimone.

Миличав Миленковић

КЊИГА ПОЕТСКЕ ЉУБАВИ И БРАТСТВА

*Свако...Ослушкује пун
стрепње каменоломну тутњаву
у сопственом бићу...*

Радомир Андрић: *ОСЛУШКИВАЊЕ*

Поезија и њени токови кроз време, између цивилизације и међу народима јесу оне врсте неуништивих спојница које се златоносно уткивају у само трајање и постојање човека и као појединца и као припадника људске цивилизације. Поетска реч је од памтивека била и завет и заклетва, љубавна изјава и мржњо-клетвена порука мрском и злочинцу. Та реч, која је била у почетку, је неговала генерације, подизала нараштаје и била израз најплеменитијих осећања човека, али и претњи према душманима, та реч је изговорена и као молитва за спас и опстанак, али и као претња, јесте суштанство човековог бића, његовог опстајавања под капом небеском.

А све је то наслућена, спозната и изражена „тутњава у сопственом бићу“, она несамерљива снага живота и борења, клонућа и уздизања, сумњи и надања. Јер у сваком човеку трају сопствене тутњаве, али и одједи који налећу, насрћу из спољног света. Песник је моћно биће који препознаје, кроти и на

светло дана износи озарене кристале, као громовна
ђула што избијају са оних места у која је гром уда-
рио и потонуо. Песник открива пребивалишта при-
питомљених мисаоних и емотивних громоудара.
Ослушкује њихове немире и испод своје и
земљине коре на светло дана износи те светлеће
дамарајуће светлице и честице.

Нема поузданије нити и линије сродства од нити
које само поетски нерв може да исплете и да споји, да
повеже песнике и њихове песничке републике у ве-
нац пријатељства и братства по сродности. Не то ни-
су повремени и неочекивани одрони, бујице и провале,
то су реке и складни тектонски потреси који се пос-
ле неосетно слију и постану један заједнички удар и
усов поезије. Толико моћан и убедљив колико је уто-
ка у њему. Понекад се све то слије у један, јединствен
ток светске песничке струне.

Овај зборник, песнички венац, саздан од ита-
лијанског и српског језичког цвећа, ова плетеница
најплеменитијих власи Италије и српског Балкана,
је само скромна илустрација малопређашњих твр-
дњи и поуздани знак да поезија спаја и делује преко
свих овоземаљских граница, успоставља својеврс-
ни јединствен космос поетских слика и рефлекс-
ја. Јер од слутње да „Ваља нама путовати стазама
стрменим/ где нас очекује пород јерусалимски“ Ра-
досава Стојановића и Драгана Драгојловића који
„пребира бисере и светлост“, до брижне Елизабете
Баљи да „Нико неће ткати моје платно“, крика Ђо-
ване Мулас „Ах, нека сам проклета“ или оне туж-
балице Виторие Ненци да „две руке милују њихов

плач“ и оне надреалне слике Марије Терезе Инфанте о закопаној љубави:

„Крин прошаран крв црвеном бојом
перунике сабласно избледеле од глади
и оголеле и повређене маргарете.“

Ово цитирање стихова и песника, никако вредновање, је само илустрација мотива, мисли и осећања која разноврсно, а опет сродно се развијају подједнако у италијанском или српском песничком бићу. Истовремено се у њима и међу њима – песницима могу уочити оне линије које их приближавају, чине сродним емоције које их преокупирају. То је у исто време доказ да песници на различитим језицима, опевају различите теме, али их једна свилена нит маште опасује.

И само набрајање песникиња и песника било италијанске или српске стране открива богат и неисцрпан бокор вредних поетских остварења која се утискују у читалачку пажњу који следе нит њиховог зрачења. Са италијанске стране имена нама и непозната али и звучни поетски гласови и познати песници. Поменимо само Хафеса Хајдара, кандидата за Нобеловиу награду за мир и друге.

Списак са српске стране песника открива нова песничка имена али и неколико класика српске књижевности, а свакако међу првима треба истаћи Радомира Андрића, председника Удружења књижевника Србије. Да не набрајамо и са једне и друге стране, да не бисмо нехотично неке превидели.

Дакле, без устручавања и предрасуда у овом зборнику који назваше ПРЕКРЕТНИЦА равнопра-

вно опстајавају сви песници и то их чини братски и сестрински повезаним...

Књигу ПРЕКРЕТНИЦА у вашим, читалачким рукама представљају сложено и сједињујуће дело Браничевско-Стишке књижевне заједнице – Удружења књижевника Србије, Интернационалног удружења културе и уметности „ВЕРБУМЛАНДИАРТ“ (Галатоне, Италија), Клуба љубитеља књиге „МАЈ-ДАН“ и Библиотеке „Србољуб Митић“.

Дакле четири издавача и суиздавача, са поносом износе на светло дана песнике који делују у овим институцијама. Част је Едицији СТИШКИ КЊИЖЕВНИ КРУГ да се ова ПРЕКРЕТНИЦА обележи наредним бројем.

Ево доказа како се географске раздаљине могу скратити за онолико колико је емоција у ту раздаљину утиснуто. Песници и песничка реч пркосе и даљинама и ефемерним људским неспоразумима, успостављајући песничко братско, међусобно делећи љубав, пријатељство и поштовање.

7. мај 2016.

INDICE / САДРЖАЈ

ITALIJA

Carlo Alberto Augieri
TEMPO FINO AL TEMPO / 6
Карло Алберто Ауђери
ВРЕМЕ ДО ВРЕМЕНА / 7
Elisabetta Bagli
PIOGGIA DI LUGLIO / 8
Елизабета Баљи
ЈУЛСКА КИША / 9
Sergio Camellini
DOLCE MALINCONIA / 10
Серђо Камелини
СЛАТКА МЕЛАНХОЛИЈА / 11
Gastone Cappelloni
CANDIDA / 12
Гастоне Капелони
СНЕЖНОБЕЛА / 13
Stefano Caranti
L'UMANA DIMENSIONE / 14
Стефано Каранти
ЉУДСКА ДИМЕНЗИЈА / 15
Tonia D'Angelo
MAI PIU` / 16
Тониа Д'Анђело
НИКАД ВИШЕ / 17

Vincenza De Ruvo
SARO' POETA / 18
Винченца Де Руво
БИЋУ ПЕСНИК / 19
Mirjana Dobrila-Romanello
TI SEI MAI CHIESTO / 20
Мирјана Добрила – Романело
ЈЕСИ ЛИ СЕ ИКАДА ПИТАО? / 21
Oliviero Angelo Fuina
SEI NUVOLA DICEVO / 24
Оливиеро Анђело Фуина
ОБЛАК СИ, ГОВОРИО САМ / 25
Cheikh Tidiane Gaye
IL CANTO DEI VERSI / 26
Чеик Тидиане Гаје
ПЕСМА ОД СТИХОВА / 27
Hafez Haidar
RIVOLGITI A LEI CON QUESTE PAROLE / 30
Хафес Хајдар
ОБРАТИ ЈОЈ СЕ ОБИМ РЕЧИМА / 31
Maria Teresa Infante
REA / 32
Марија Тереза Инфанте
КРИВА / 33
Donato Mancini
JAB / 36
Донато Манчини
УДАРАЦ / 37
Alessandro Nani Marcucci Pinoli
RICORDI / 38
Алесандро Нани Маркучи Пиноли
СЕЋАЊА / 39

Massimo Massa
SENZA APPRODO / 40
Масимо Маса
БЕЗ ПРИСТАНИШТА / 41
Giovanna Mulas
CHE IO SIA MALEDETTA / 42
Ђована Мулас
НЕКА САМ ПРОКЛЕТА / 43
Vittoria Nenzi
QUANDO PARTIRO' / 46
Виторија Ненци
КАДА БУДЕМ КРЕНУЛА / 47
Regina Resta
LE TUE MANI / 48
Ређина Реста
ТВОЈЕ РУКЕ / 49
Roberto Rossi
CERCO IO / 50
Роберто Роси
ТРАЖИМ / 51
Nico Rutigliano
LA FUGA / 54
Нико Рутигљано
БЕГ / 55
Estela Soami
AL CIELO / 58
Естела Соами
НЕБУ / 59

СРБИЈА

Радомир Андрић
ОСЛУШКИВАЊЕ / 62

Radomir Andrić
L'ORIGLIARE / 63
Данијела Божичковић-Радуловић
ИСПОД КОЖЕ / 66
Danijela Božičković Radulović
SOTTO LA PELLE / 67
Борисав Бора Благојевић
ВИНО / 68
Borisav Bora Blagojević
VINO / 69
Миљурко Вукадиновић
ПРВИ СВЕТИ САВА У ТУЋИНИ / 70
Miljurko Vukadinović
LA PRIMA FESTA DI SAN SAVA ALL'ESTERO / 71
Ружица Декић
ИШЧЕКУЈУЋИ / 72
Ružica Dekić
ATTENDENDO / 73
Ана Дудаш
НОСТРАДАМУС / 76
Ana Dudaš
NOSTRADAMUS / 77
Драган Драгојловић
У ДАЉИНИ / 78
Dragan Dragojlović
NELLA LONTANANZA / 79
Љубиша Ђидић
ДРАГА ЛОМАЧА / 80
LJubiša Djidić
CARO FALò / 81
Антилета Живковић
УКРАШЋУ / 82

Antileta Živković
RUBERO' / 83
Биљана Јанковић
AVE CEZARE MORITURI TE SALUTANT / 84
Biljana Janković
AVE CESARE MORITURI TE SALUTANT / 85
Јован Јањић
РЕЧ / 88
Jovan Janjić
LA PAROLA / 89
Славица Јовановић
ОРФЕЈУ / 90
Slavica Jovanović
A ORFEO / 91
Драган Т. Јовић
НАПУШТЕНА КУЋА / 92
Dragan T. Jovic
LA CASA ABBANDONATA / 93
Ђурица Крстин
МОЛИТВА У ПШЕНИЦИ / 94
Djurica Krstin
LA PREGHIERA NEL GRANO / 95
Верослава Малешевић
ДАН И НОЋ / 96
Veroslava Malešević
II GIORNO E LA NOTTE / 97
Милисав Миленковић
ОДИСЕЈ СЕ НИЈЕ ВРАТИО / 100
Milisav Milenković
ODISSEO NON è TORNATO / 101
Рада Несторов
ТИ СИ / 104

Rada Nestorov
TU SEI / 105
Славица Пејовић
ПУСТАРОМ ХОД / 106
Slavica Pejović
IL CAMMINO NELLA LANDA / 107
Драган Ј. Ристић
ЈА СЕ (НЕ) БУНИМ / 108
Dragan J. Ristić
Ю (NON) MI LAMENTO / 109
Зорка Стојановић
ОТАЦ / 110
Zorka Stojanović
II PADRE / 111
Зоран Рикардо Стојићевић
НЕЗВАНИ / 112
Zoran Rikardo Stojićević
NON INVITATI / 113
Радосав Стојановић
И ОДВЕДОХ ЈЕ У ПРИЗРЕН / 116
Radosav Stojanović
E LA PORTAI A PRIZREN / 117
Љиљана Црнић
БЕЗ НАСЛОВА / 118
Ljiljana Crnić
SENZA TITOLO / 119

Миљасав Миленковић
КЊИГА ПОЕТСКЕ ЉУБАВИ И БРАТСТВА / 121

LA SVOLTA

Raccolta poesie dei poeti Italiani e Serbi

A cura di

Slavica Pejović e Regina Resta

Redattore

Jovan Janjic

Traduttore

Mirjana Dobrilla – Romanello

Collabor della traduzione

Vincenzo Romanello

Redattore tecnico

Dragana Ristović

Redattore artistico

Ratomir Dimitrijević

Recensione di

Milisav Milenković

Editori

Braničevsko – štampa copmunità letteraria Unione dei
scrittori Serrb

Biblioteca Nazionale „Srboljub Mitić“ Malo Crniće

VerbumlandiArt Galatone (LE)

Clab dei amnati del libro „Majdan“ Kostolac

Stampa

„Stojadinović“ Petrovac su Mlava

Tiratura 200 copie

ISBN 978-86-87003-53-8

ПРЕКРЕТНИЦА

Зборник поезије песника из Италије и Србије

Приређивачи

Славица Пејовић и Ређина Реста

Уредник

Јован Јањић

Преводилац

Мирјана Добрила Романело

Сарадник на преводу

Винценцо Романело

Графички уредник

Драгана Ристовић

Ликовни уредник

Ратомир Димитријевић

Писац рецензије

Милисав Миленковић

Издавачи

Удружење књижевника Србије – Браничевско стишка
књижевна заједница

Библиотека „Србољуб Митић“, Мало Црниће

ВербумландиАрт, Галатоне, (ЈЕ)

Клуб љубитеља књиге „Мајдан“, Костолац

Штампа

„Стојадиновић“, Петровац на Млави

Тираж 200 примерака

ISBN 978-86-87003-53-8

